

„Нѣма да се доближавамъ“, — думала си тя. „Само ей тъй отдалеко“. И кацнала на една глогина край огъня. Харно и станало отъ топличкото, та скоро задрѣмала. Но на лошо била тази дрѣмка. Единъ отъ овчаритѣ разрѣчкалъ съ гега огъня. Отхвъркнала искра и джижъ! върху крилцето на пеперудката. Тя изпищѣла и паднала отъ глогината. Заплакала, замолила Дѣдо Господь да закърпи крилцето ѝ. Дошло фъркатичкото и я отнесло. Дѣдо Господь закърпилъ крилцето ѝ, напомнилъ ѝ да се пази и я пусналъ.

Веднажъ пеперудката минала край единъ манастиръ. Видѣла да блещука свѣтлинка въ единъ прозорецъ и надникнала.

Гледа — единъ бѣлобрадъ старецъ съ паче перо пише нѣщо предъ лоена свѣщъ.

— Колко хубавъ дѣдо! — очудѣла се пеперудата. И колко прилича на Дѣдо Господь! Какво ли пише? Пъкъ може и да не пише, а пѣстри нѣкоя моя сестра. Подхвъркнала. Кацнала на ухото на стареца и надникнала. Старецътъ вдигналъ ржка да се почеше. Уплашила се пеперудката и подхвъркнала надъ свѣщъта, за да избѣга. Но свѣщъта пропращѣла и близнала едното ѝ крилце. Тя простенала и тупъ! паднала върху книгата на стареца.

Погледалъ, пожалилъ добриятъ старецъ за хубавото крилце, взелъ я нѣжничко и я пусналъ отъ прозореца.

Подъ прозореца имало черница, та тя паднала на единъ черничовъ листъ.

Заплакала пеперудката. Замолила пакъ Дѣдо Господь да закърпи крилцето ѝ. Два дни плакала и се оглеждала отъ де ще довтаса фъркатичкото. А на третия день дошълъ самъ Дѣдо Господь.

— За дете не ме послуша и не се пази, — рекълъ ѝ той, ти ще станешъ свилена буба. Ще предешъ най-тънкитѣ нишки, отъ които всички земни царици ще тъкатъ своитѣ премѣни. А когато допредешъ прелото си, ще станешъ пакъ пеперуда, но не съ свилена, а съ калчищена премѣна.

Така и станало. Малката Нощна Царица се превърнала въ малка свилена бубинка. А когато порастнала и изпре-
ла тънкото си прело, тя отново станала пеперуда: голѣма, прозна, сива пеперуда съ тежка калчищена премѣна.